

Marcinkowski, Roman Adam

Przedmowa

Studia Płockie 32, 7-8

2004

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych oraz w kolekcji mazowieckich czasopism regionalnych mazowsze.hist.pl.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Roman Adam Marcinkowski
Biskup Pomocniczy w Płocku

Od wielu już lat św. Stanisław, Biskup i Męczennik, jest głównym patronem Diecezji Płockiej. Jego imię noszą parafie i kościoły. Od pięciu lat św. Stanisław jeszcze bardziej niż dotąd stał się nam bliski poprzez fakt, iż jest on Patronem naszego Biskupa – Stanisława.

Diecezja – jak uczy Sobór Watykański II – to część Ludu Bożego powierzonego biskupowi, który z pomocą kapłanów jest jego pasterzem. Tak więc – trwająca przy swym pasterzu i zgromadzona przez niego w Duchu Świętym przez Ewangelię i Eucharystię – diecezja tworzy Kościół partykularny, w którym faktycznie jest obecny i działa jeden, święty, katolicki i apostołski Kościół Chrystusowy. W imieniu Pana biskupi sprawują pieczę duszpasterską nad swymi owcami pod zwierzchnictwem Biskupa Rzymu, jako ich właściwi, zwykli i bezpośredni pasterze, spełniając względem nich obowiązek nauczania, uświęcania i kierowania.

Ojciec Święty Pius XII w liście do Prymasa i Biskupów Polskich w 700-lecie kanonizacji św. Stanisława pisał: „Potrzeba Wam było takiego Pasterza, oddającego swoje życie za owce w obronie wiary i obyczajów chrześcijańskich, by jego krew użyżniła zasiane wśród Was ziarno Ewangelii”. Posługa Biskupa Płockiego, przeżywającego – razem z nami – piątą rocznicę przyjęcia sakry biskupiej i rozpoczęcia pasterzowania na Mazowszu, nacechowana jest: przebogatym siewem ziarna Bożej prawdy rzucanym przez Niego z mocą w głębię Kościoła Płockiego i całą Ojczystą Ziemię; stałą i zdecydowaną obroną podstawowych wartości ludzkich i chrześcijańskich; żarliwym umiłowaniem Ojczyzny i tego, co Polskę stanowi; gorącą miłością Kościoła i tej jego części, którą jest Diecezja Płocka, i oddaniem mu się bez reszty na służbę; zatroskaniem pasterskim i ojcowskim o Seminarium i kapłanów, o wspólnoty zakonne i o katolików świeckich oraz o ich różnorodną działalność; uznaniem dla pracy kapłańskiej i tworzeniem klimatu serdecznej więzi w relacjach biskup – presbiterzy.

Zrąb tych cech wyniósł nasz Pasterz z domu rodzinnego. W czasie Mszy świętej jubileuszowej w 70-lecie istnienia parafii w Wierzchowiskach, 28 czerwca 1992 roku, mówił między innymi: „My, wyrosli na tej pięknej ziemi, którą nasi Ojcowie

orali pługami, aby wydobyć z niej chleb i którą, gdy było trzeba, bronili z karabinem w rękę przed napastnikami ze wschodu i zachodu, możemy dzisiaj stwierdzić, że naszą największą wartością, naszym najcenniejszym majątkiem, jaki otrzymaliśmy po przodkach, jest wiara, jaką wyznajemy. Wierchowiska i wieś z nią sąsiadujące nigdy nie były siedliskiem ludzi bogatych, obfitujących w wartości materialne. Nasza ziemia była zawsze ojczyzną ludzi niezamożnych i bardzo ciężko pracujących, ale za to bogatych duchowo, głęboko związanych z wiarą katolicką, patriotycznych i wrażliwych na wartości, które niesie ze sobą nauka i kultura. Gdy odchodziliśmy z naszych stron rodzinnych w świat, aby podjąć naukę lub pracę w dalekich miastach, i gdy ze ściśniętym sercem żegnaliśmy się z naszymi rodzicami, otrzymywaliśmy bochen chleba wypieczonego w rodzinnym domu, znak krzyża na czole i kilka prostych wskazań: byśmy żyli uczciwie i pracowicie, i byśmy nigdy nie zdradzili Chrystusowej wiary”.

Przez wstawiennictwo Matki Bożej „Królowej równin Mazowsza”, św. Stanisława, Biskupa i Męczennika, św. Stanisława Kostki, a także błogosławionych Męczenników Płockich: Arcybiskupa Antoniego Juliana i Biskupa Leona, prosimy Boga Wszechmogącego, by zachował naszego Pasterza w zdrowiu i bezpieczeństwie dla dobra Kościoła i Narodu. Prośmy, by miłosierny Bóg, Odwieczna Mądrość i Miłość, wzmacniał Jego siły w wypełnianiu wielorakich zadań pasterskich. Prośmy, by kapłani z poświęceniem i oddaniem – wraz ze swoim Biskupem – umacniali i ubogacali diecezjalny Kościół, aby osoby życia konsekrowanego modlitwą, pracą, umartwieniem i posłuszeństwem wspomagały ewangelizację w lokalnym Kościele i w ten sposób go uświęcały, aby wierni świeccy obdarzali miłością i szacunkiem swego Pasterza i rośli na wspólną świątynię w Panu.

Wraz z Zespołem Redakcyjnym i wszystkimi Autorami niniejszego wydania „Studiów Płockich” Księdzu Biskupowi Stanisławowi życzymy obfitych darów nieba i ziemi na kolejne, długie i owocne lata życia i posługi dla dobra Kościoła Świętego i Ojczyzny.

+Roman Marcinkowski

Płock, 1 sierpnia 2004 roku,
w piątą rocznicę sakry biskupiej
i ingresu do katedry płockiej J. E. Biskupa Płockiego Prof. Stanisława Wielgusa